

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Станислав Димитров по к.д. 9/2000 г.

Юридически неграмотно написаното искане по горепосоченото дело за задължително тълкуване на конституционни разпоредби съдържа съществени недостатъци, поради което в никакъв случай не следва да бъде допускано за разглеждане по същество преди те да бъдат отстранени по съответния ред.

Ако констатираните недостатъци се свеждаха само до несъобразяване на искането с разпоредбите на чл.18, ал.2, т.2 и 3 ПОДКС то, с оглед правилната или неправилната практика на съда в подовни случаи, би могло да се приеме за редовно. Наред с тях обаче са налице и действително сериозни недостатъци – не е конкретизирано искането /чл.18, ал.2, т.5 ПОДКС/, което е от съществено значение за очертаване на обема и предмета на исканото тълкуване с оглед разпоредбата на чл.22, ал.2 ЗКС. Налице са и противоречия между обстоятелствената част и петитума на искането:

1.Иска се задължително тълкуване на чл.147, ал.2 от Конституцията. Тази алинея съдържа три разпоредби в три отделни изречения, уреждащи различна материя – първата разпоредба прогласява продължителността на мандата на конституционните съдии на 9 години, втората забранява повторно избиране на съдиите на тази длъжност, а третата създава правило за обновяване на състава на Конституционния съд, като препраща към закона да определи реда за обновяването му. Вносителите на искането не сочат коя или кои точно от тези три разпоредби искат Конституционният съд да тълкува по реда на чл.149, ал.1, т.1 от Конституцията.

2. В обстоятелствената част на искането се обсъжда чл.148, ал.1 във всичките ѝ точки – от 1 до 6, а петитумът сочи само на една от тези точки – т.6.

3. В съдържателната част на искането вносителите се позовават на чл.148, ал.3 от Конституцията. В петитума тази разпоредба не се включва в предмета на искането.

При така изготвеното искане не може да бъде определен предметът на тълкуването, кои конституционни разпоредби точно трябва да бъдат тълкувани от Конституционния съд. А това, както посочих вече, е от съществено значение и съставлява недостатък на искането, който, след съответни указания от съда, трябваше да бъде отстранен.

Необяснимо защо обаче мнозинството от състава на съда гласува за допускане на искането за разглеждане по същество, без да бъдат отстранени тези съществени недостатъци, което е в противоречие с постоянната практика на Конституционния съд по този въпрос, изразена категорично в редица определения на съда /определение от 30 април 1998 г. по к.д. № 14/98 г., Сб.стр.260 и посочените в мотивите му още 6 определения и едно решение/.

По тези съображения подписах определението по делото от 29 юни 2000 г. с особено мнение.

Станислав Жимитров